

# РЕШЕНИЕ

№ 6256

гр. София, 08.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 155 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П С

при участието на секретаря Б К  
като разгледа докладваното от П С Гражданско дело № 20231110110014 по описа за 2023 година

### РЕШИ:

### Р Е Ш Е Н И Е

№

08.04.2024 година

град София

## В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

III ГО, сто петдесет и пети състав

На двадесет и осми март

две хиляди и двадесет и четвърта година

в публично заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: П С

Секретар Б Ка

Прокурор

като разгледа докладваното от съдия П С

гражданско дело номер 10014 по описа за 2023 година на СРС, 155 състав,

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Н. В. П., с ЕГН \*\*\*\*\* от гр. София, ж.к. „С.“, БЛ...,ВХ..., ет. 1, ап. 4, против „Ф.“ ЕАД, с ЕИК ... със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Л.“, ул. „Х...“ №., ет. 6, представлявано от изпълнителните директори Л Д и С П Ищецът, чрез процесуалния си представител, твърди, че от края на месец октомври 2022 г. многократно бил уведомяван от ответника по телефона, че му дължи сума в размер на 1 881,37 лв. по договор за кредитна карта от 10.05.2007 г., сключен между ищеца и „...“ АД, вземането по който договор било прехвърлено на ответника. Срещу ищеца било образувано гр.д. № 70058/2016 г. по описа на СРС, 145 състав, по което на 13.12.2016 г. била издадена заповед по чл. 410 от ГПК в полза на заявителя „Ф.“ ЕАД. Също така твърди, че с определение от 23.05.2017 г. издадената заповед била обезсилена. Оспорва, че е неизправен длъжник, като твърди, че не дължи сумите по издадената заповед по чл. 410 от ГПК. Оспорва, че е страна по договор за кредитна карта от 10.05.2007 г., като твърди, че не е получавал средства по такъв договор. Позовава се на изтекла погасителна давност за вземанията преди предявяване на искането за издаване на заповед по чл. 410 от ГПК. Излага твърдения за наличие на правен интерес от установяване недължимост на парични суми, като твърди, че ответникът е заявил пред Централния кредитен регистър към БНБ кредитно задължение на ищеца в размер на 1 881 лв. Излага подробни съображения. Моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на „Ф.“ ЕАД, че Н. В. П. не дължи на „Ф.“ ЕАД сумата от 899,76 лв. за главница и сумата от 981,61 лв. – договорна лихва за периода от 05.01.2010 г. до 08.09.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.12.2016 г., по договор за кредитна карта от 10.05.2017 г., поради погасяване на вземането по давност, а при условие на евентуалност е предявена претенция за установяване недължимост на претендираните суми поради липса на облигационно отношение и поради неизпълнение на задължение за предоставяне на средства по договор за кредитна карта от 10.05.2017 г., претендира направените по делото разноски. Ангажира доказателства.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исквата молба. Моли съда да присъди направените по делото разноски, както и да остави без уважение искането на ответника за присъждане на разноски, доколкото настоящият ред се явява единствен на защита на ищеца.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исквата молба от ответното дружество „Ф.“ ЕАД, с който исквата претенция се оспорва като недопустима и неоснователна. Твърди, че по силата на договор за цесия от 04.12.2015 г. е придобил от „Обединена българска банка“ АД вземането на последното срещу ищеца, произтичащо от договор за издаване на кредитна карта от 05.05.2007 г. Не оспорва

образуване на гр.д. № 70058/2016 г. по описа на СРС, 145 състав, по което е била издадена заповед по чл. 410 от ГПК, която е била обезсилена. Оспорва наличието на правен интерес от предявяване на главния иск. Не оспорва погасяване на вземанията по договора по давност, като твърди, че е погасена възможността за принудително събиране на вземането. Твърди, че самото вземане не е погасено. Също така твърди, че в изпълнение на закона е подал информация до Централния кредитен регистър, за което се позовава на писмо от БНБ. Признава иска, предявен на основание погасителна давност по договор за предоставяне на кредитна карта от 05.05.2007 г. Моли съда да отхвърли исковата претенция като неоснователна, както и да възложи разноските в тежест на ищеца, прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК. С отговора на исковата молба са представени писмени доказателства.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не изпраща представител. По делото е депозирано становище с извършено признание на иска, както и искане за присъждане на направените по делото разноски.

Така предявените искиви претенции са с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК. Направено е искане по реда на чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени съобразно разпоредбата на чл. 12 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От представения и приет като доказателство по делото заверен препис от Заповед за изпълнение на парично задължение от 13.12.2016 г. по гр.д. № 70058/2016 г. по описа на СРС, 145 състав, се установява, че Н. В. П. е осъден да заплати на „Ф.“ ЕАД сумата от 899,76 лв., дължима по договор за издаване на кредитна карта от 10.05.2007 г., сключен между Н. В. П. и „...“ АД, вземането по който е прехвърлено на кредитора „Ф.“ ЕАД, сумата от 981,61 лв. – договорна лихва за периода от 05.01.2010 г. до 08.09.2011 г., сумата от 87,49 лв. – лихва за периода от 05.12.2015 г. до 18.01.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.12.2016 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 339,38 лв. – разноски по делото, от които: сумата от 39,38 лв. – държавна такса и сумата от 300 лв. – възнаграждение за юрисконсулт. Видно от представения заверен препис от определение от 23.05.2017 г. по гр.д. № 70058/2016 г. по описа на СРС, 145 състав, заповедта за изпълнение е обезсилена. С определение от 19.06.2017 г., постановено по същото дело по реда на чл. 248 от ГПК, съдът е оставил без уважение искането на длъжника за присъждане на направените по делото разноски.

От представения заверен препис от справка за кредитна задлъжнялост, издадена на основание Наредба № 22 на БНБ за ЦКР с изх. № .. от 13.02.2023 г., се установява, че ищецът има задължение към ответното дружество в размер на 1 881 лв.

От представените от ответника писмени доказателства се установява, че с Писмо с изх. № .. от 26.11.2020 г. БНБ е уведомило ответника за водения регистър по реда на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22 за Централен кредитен регистър.

От представения заверен препис от договор за издаване на кредитна карта ... от

05.05.2007 г. се установява, че същият е сключен между „...“ АД и ищеца, по силата на който „...“ АД е издало на ищеца кредитна карта MASTERCARD при кредитен лимит от 1 000 лв. със срок от две години. Картата е получена от ищеца на 22.06.2007 г. От представения заверен препис от уведомление се установява, че „...“ АД е удостоверило издаване на кредитна карта на името на ищеца с кредитен лимит от 1 000 лв., като банката се е задължила да плати сумата от 975 лв. за закупуване на стока от ищеца. Видно от представения заверен препис от фактура № ..т 05.05.2007 г., издадена на името на ищеца, последният е закупил два телефона за сумата от 1 028 лв. с включено ДДС, а от издадения фискален бон от 05.05.2007 г. се установява, че ищецът е заплатил сумата от 53 лв. в брой.

От представения заверен препис от уведомление за извършено прехвърляне на вземане се установява, че „...“ АД е прехвърлило вземането си срещу ищеца на ответното дружество по силата на договор за цесия от 04.12.2015 г., а от представения заверен препис от Потвърждение за извършена цесия на вземания на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД се установява, че „...“ АД е потвърдило извършеното прехвърляне на вземането си срещу ищеца. От представения заверен препис от удостоверение от 21.08.2023 г., издадено от „...“ АД, се установява, че размерът на прехвърленото вземане срещу ищеца възлиза на сумата от 899,76 лв. за главница и сумата от 981,61 лв. за договорна лихва.

При така установената фактическа обстановка за съда се налагат следните изводи:

С оглед на направеното признание на иска от страна на ответника по делото и приключване на съдебното дирене, както и с оглед на направеното от процесуалния представител на ищеца искане за постановяване на решение по реда на чл. 237 от ГПК, съдът намира следното:

Налице са предпоставките на чл. 237, ал. 1 от ГПК, а именно: ответното дружество „Ф.“ ЕАД е извършило признание на иска по основание и размер на вземането на Н. В. П., прекратено е съдебното дирене, налице е и искане от страна на процесуалния представител на ищеца за постановяване на решение по реда на чл. 237 от ГПК.

На следващо място съдът намира, че са спазени изискванията на чл. 237, ал. 3 от ГПК, като признатото право не противоречи на закона или добрите нрави, а на второ място е признато право, с което страната може да се разпорежда.

С оглед на гореизложеното предявените от ищеца искови претенции за установяване по отношение на ответника, че ищецът не дължи на ответника сумата от 899,76 лв. за главница и сумата от 981,61 лв. – договорна лихва за периода от 05.01.2010 г. до 08.09.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.12.2016 г., по договор за кредитна карта от 05.05.2007 г., поради погасяване на вземането по давност, следва да бъдат уважени, като на основание чл. 237, ал. 2 от ГПК, не е необходимо съдът да излага мотиви за това.

По отношение на искането за присъждане на направените по делото разноси от процесуалния представител на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК съдът намира същото за основателно, съобразно с уважената част от исковите претенции, като в полза на

ищеца следва да бъдат възложени разноски в размер от 577,11 лв., от които: сумата от 75,26 лв. – платена държавна такса, сумата от 1,85 лв. – такса за превод и 500 лв. – платено адвокатско възнаграждение. В случая следва да се отбележи, че направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на платеното от ищеца възнаграждение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, се явява неоснователно, доколкото платеното адвокатско възнаграждение е към предвидения минимум.

По отношение на направеното от процесуалния представител на ответника искане за възлагане на разноските на ищеца по смисъла на чл. 78, ал. 2 от ГПК, съдът намира, че искането е неоснователно, доколкото предприятият от ищеца ред за защита е единственият, поради което искането следва да бъде оставено без уважение.

С оглед на гореизложеното, Софийският районен съд, 155 състав,

## **Р Е Ш И :**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск от Н. В. П., с ЕГН \*\*\*\*\* от гр. София, ж.к. „С.“, БЛ...,ВХ..., ет. 1, ап. 4, против „Ф.“ ЕАД, с ЕИК ... със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Л.“, ул. „Х...“ №..., ет. 6, представлявано от изпълнителните директори Л Д и С П че Н. В. П. не дължи на „Ф.“ ЕАД сумата от 899,76 лв. /осемстотин деветдесет и девет лева и седемдесет и шест стотинки/ за главница и сумата от 981,61 лв. /деветстотин осемдесет и един лева и шестдесет и една стотинки/ – договорна лихва за периода от 05.01.2010 г. до 08.09.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.12.2016 г., по договор за кредитна карта от 05.05.2007 г., поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „Ф.“ ЕАД, с ЕИК ... със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Л.“, ул. „Х...“ №..., ет. 6, представлявано от изпълнителните директори Л Д и С П  
ДА ЗАПЛАТИ на Н. В. П., с ЕГН \*\*\*\*\* от гр. София, ж.к. „С.“, БЛ...,ВХ..., ет. 1, ап. 4, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 577,11 лв. /петстотин седемдесет и седем лева и единадесет стотинки/, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред Софийски градски съд.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_